

ΕΧΑΣΑΜΕ ΤΟ ΚΕΦΙ ΜΑΣ ;...

Τ' ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΓΛΕΝΤΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Τι διηγούνται οι λέγιοι. Το κέλιπο του κ. Λάσκωρη. Πώς την έπαθε ο Πρίγκηπ Νικόλαος. Το γέ-
δάκι της κυρίας Καρολίνας. Αυδ... Υψηλότεροι και οι δύο Νικόλαοι !... Η μασκαράτα του κ.
Πώπ. "Όπου πλούτος, εκεί και μελαγχολία ! Τι διηγείται ο κ. Δάφνης. Δολοφονίες, αίματα, θάνατοι,
νεκροί, άνατριχίλα !... κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο κ. Στέφ. Δάφνης

Δημοσιεύουμε σήμερα το τελευταίο
μέρος της εφεύνης μας για τα 'Αποκρη-
ατικά γλέντια της παλιάς Αθήνας. 'Ο-
μιλούν οι κ. κ. Νικ. Λάσκωρης, θεατρι-
κός συγγραφέας και ιστορικός του δημοσιογράφου Γεώργ. Πώπ και ο ποιητής Στέφ. Δάφνης :

'Ο κ. Ν. ΛΑΣΚΑΡΗΣ μάς διηγείται τα εξής, στη σχετική ερώτη-
σί μας :
'Θέλετε να μάθετε ποιά ήταν ή 'Αποκρηά του κ' έκανε να δια-
σκεδάσω περισσότερο ; 'Ακούστε. 'Αλλά... σταθήτε. Χρειάζεται προ-
ηγουμένως ένας μικρός πρόλογος. Θυμίζω ότι ήμουν τότε θεατρικός
κριτικός στην «'Εστία» και κατορθώνα να αναγγέλλω πρώτος εγώ τι
θεατρικά έργα έπρόκειτο να παητούν στο Βασιλικό Θέατρο. 'Ο πρίγκη-
ψη Νικόλαος ήμω έμοιραζε τους ρόλους στους ήθοποιους, χωρίς να
αναφέρει και τον τίτλο του έργου, θέλοντας να τον κρατήσει μυστικό.
'Αλλά εγώ κατέρευγα σ' ένα άλλο στρατήγημα. 'Ελαίνα από ένα φί-
λο μου ήθοποιό του μέρους του κ' έτσι έθροισα σε ποιά έργο ήνιχε. 'Η
αίσθησης συντάσεις στην άρχη κ' ή απειλές του πρίγκηπου βύτερα
πρός τους ήθοποιούς δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα, γιατί εγώ σκε-
δών την έπομνη της διανομής των ρόλων έπειθα ν' αναγγέλλω το
έργο που θα παίζεταν στο Βασιλικό. 'Επί τέλους, ο πρίγκηψ, άπελπισθείς, πήγε και βρήκε μια ξένη κομω-
δία, την όποια μετέφρασε ο ίδιος. 'Εκείνες τις ήμέρες
έταχε νάμια Καρναβάλι, το όποιο τελείωνε μάλιστα.
'Ετοιμαζόμαστε λοιπόν όλοι για την περίφημη παρέλαση
μπρός α' την εξέδρα, στην πλατεία Συντάγματος, ό-
που θα ήσαν κ' οι βασιλείς μαζί με το «κομπόζο». 'Ε-
γώ έντυπα τα παιδιά μου περσοτύπος και τάντα μέσα
σ' ένα 'Αποκρηάτο άρμα. Στο ένα άπ' αυτά έθωσα ένα
ώμοφο, μεταξωτό, πράσινο γοβάκι, στο όποιο ήταν δε-
μένη μια ταινία που έφερε με χρυσά γράμματα την έ-
πιγραφή : «Τό γοβάκι της κυρίας Καρολίνας». 'Ενώ
το άρμα περνοσε μπρός από την εξέδρα, ο γυός μου,
σύμφωνη με τη συμβουλή μου, έξεσφενδόνισε το γοβά-
κι κατά του πρίγκηπου Νικόλαου, ο όποιος το δέχτηκε
κατάσθια. Τό πήρε με περιέργεια στα χέρια του και
μόλις διάβασε την έπιγραφή, άνατριχίως κατάληκτος
από τί θέσι του. «Τό γοβάκι της κυρίας Καρολίνας» ή-
ταν ο τίτλος της νέας κομωδίας που είχε μεταφράσει
ο ίδιος και που δεν τον είχε άνακονισσει σε κανένα.
Αυτό το άστειό ήμωσ δεν του άφισε το Νικόλαου, για-
τί ήταν πολύ τυπικός και δεν μπορούσε να το χωνέψη.
Μ' έκόλιε λοιπόν την άλλη μέρα διά μέσου του Γιάν-
νη Πετρίδη και μου ύπενθυμισε με τρόπο τί δεν ήμια-
σε τό ίδιο για να του παίζω τέτοιες ιστορίες. Τότε
εγώ σηκώθηκα έπάνω (ό κ. Λάσκωρης είχε πανήγη-
λο) και τό είπα :

— 'Υψηλότερα ! Κι' εγώ είμαι ύψηλότερος όπως και οεις. Κι' εγώ
Νικόλαος όπως κ' έσεις. Σινελοσ...
Αυτό τον εύθυμισε υπερβολικά κ' έτσι τό είπεισόδιο έληξε.
***
'Ιδού τώρα τι διηγείται για τα γλέντια της παλιάς Αθήνας ο κ.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΩΠ. Τόν βροζοκωμο στο σπίτι του, επί της όδου 'Ε-
δουάρδου Λω, περιτοζιμωμένο από πελάτες — διού τώρα δικηγορεί.
Τους άφίνει όλους προσωρινά, μάς βάζει στο διπλανό δωμάτιο και,
αίφω άκουσε την ερώτησί μας, μάς άπαντά :

— 'Αν έρωτάτε για τη βαθύτερη έννοια του γλέντιου, ή διασκεδα-
στικότερη ήμέρα, κατ' έμέ, εινε προ πάντων εκείνη που δεν λέρφει της
δωριμένες ήμέρες της 'Αποκρηάς, αλλά σ' όλο τον άλλο χρόνο. 'Αν
ώμως θέλετε να μάθετε ποιά ύπηρξε ή 'Αποκρηά που μου άφρησε τις
θεοτηνότερες άναμνήσεις, θα σας άπαντήσω αλλοιώς. 'Η 'Αποκρηά αυ-

Σχεψήτε... 'Η άγάπη θα μάς έμινέη καλύτερα και τους δύο... 'Η
μουσική που νοιάθημε μέσα μας θα γίνη μια τελειότερη άρμονία...
Πέστε μου, λοιπόν, θέλετε ;
ΕΑΝΤΑ. — Δέν θέλω...
ΕΡΡΙΚΟΣ, (με άγωνία). — Δέν θέλετε ;
ΕΑΝΤΑ. — Δέν θέλω να σας άπαντήσω με λόγια τυπικά...
Θά σας άπαντήσω με τό βιολί μου... 'Αφού νοιάθετε τόσο τό
παίζιμό μου, θα καταλάβετε...

(Παίρνει τό βιολί της και παίζει με στροφή γλυκειά, αι-
γανή, όποτακτική, που λέει και Ξαναλέει ένα «Ναι!», σε κά-
θε της τόνο, όλο και πιο παθητικά, πιο γλυκά, πιο έρωτικά...
'Ο 'Ερωτικός άκούει έκστατικός από χαρά τη μουσική, την ά-
ληθινή αυτή έξομολόγησι, τη γεμάτη ένδυχία, έμπιστοσύνη
και μεθυστική αυτοεκκατάλειψι... Πηγαίνει κοντά στην 'ΕΛ-
νεα, γονατίζει και φιλεί τα χέρια της, που διεμνηνυσαν τό-
σο έκφραστικά τό αίθημα της ψυχής της και την άπάντησι
της καρδιάς της).

Ο κ. Ν. Λάσκωρης

τι αναφέρεται στην έποχή που ύπηρξε το «Βαριετέ», εκεί όπου ύψώ-
νεται σήμερα το «'Ιλιον Πάλας», και συγκεκριμένως στην περίοδο
της φοιτητικής και δημοσιογραφικής μαζί ζωής μου. 'Εκείνη τη χρο-
νιά, θυμίζω, εγώ είχα μεταμφιεσθή μμηθείς τον... μακαρίτη Σπαν-
δωνή, ο δέ καλός μου φίλος και επίσης μακαρίτης Εύθύμιος Βελλια-
νίτης, πρώην βουλευτής, κάπια 'Αγγλίδα τραγουδίστρια, φίλη του
Σπανδωνή. 'Η μεταμφίεσίς μας ήταν τόσο επιτυχημένη, ώστε κατ' ό-
λη τη νύχτα άναστατάσαμε κυριολεκτικά τό «Βαριετέ». Πού να τολ-
μηση να ξυμνήσει ποθενά εκεί γύρω ο Σπανδωνής ! Τί τα θέλετε ό-
μως. Τότε ο κόμος διακόδαζε. Τώρα μελαγχολεί. Αιτία της μελα-
γχολίας αυτής πιστεύω ότι θα εινε ή 70 δραχμές του κάθε ποτηριού
τού κονιάκ και ή 140 δραχμές του κάθε μπουκαλιού των 'Ελλήνων
κρυστών. 'Ακόμη μια περισσοτέρη έπίκρισι της γνώμης ότι, όπου
πλούτος και πολυτέλεια, εκεί μελαγχολία και κατφρεία...
***

'Ο κ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ, τέλος, μάς διηγείται την άκόλουθη
άποκρηάτικη άνάμνησι του :

— Θυμάμαι τις παλιές 'Απόκρηές στ' 'Ανάλι, όπου έβρισκα την
πρώτη έποχή της ζωής μου, έδώ και τριάντα χρόνια. 'Ενας άληθο-
πώτος γλεντιέζης της εποχής εκείνης, ο μακαρίτης Παναγιώτης Φα-
τούσας, ήταν ο τελευταίος της 'Αποκρηάς. 'Οργάνωνε
Κουτάτο με βραδεία, και θυμάμαι μια χρονιά που πα-
ρόηλασα από της 'Επιτροπής ή πιο άποσπρόβητες μα-
σκαράδες. 'Εκείνο το χερμόνα, τα θέματα κάθε συζη-
τήσεως ήσαν δύο : 'Η έπιδημία της 'Ιφλουέντζας (της
Φλορέντζας, όπως την έλεγαν ο λαός), και ή δολοφονία
του Βουζυόλου πρωθυπουργού Σταυπούλου. Λοιπόν,
ένας όμιλος νέων άναπαρόησε στην ιστορική πλατεία
τού Συντάγματος τη δολοφονία του Σταυπούλου, με τό-
ση όμνη παραστατικότητα, που άνατριχίωσα ως τα παι-
δικά μου κόκαλα. Θυμάμαι ότι ο ύποτιθέμενος Σταυ-
πούλου, τη στιγμή που ο δολοφόνος τον έχτύπησε
κ' ένα... έβλαμ μαζαίρι, κατόρθωσε να χύση κρηφά
έπάνω του ένα μπουκαλί με κόκκινη μελάνη, για να
παραστήσει τό αίμα, και ή 'Επιτροπή έθαμίωσε την έ-
πιτηδεσιότητά του. Σήμερα ο συμπατριώτης μου αυτός
εινε ένας από τους καλύτερους γυαρούς της πόλεως. 'Η
μασκαράτα αυτή έπηρε ο πρώτο βραβείο... Το δεύ-
τερο βραβείο τό πήρε ένας όμιλος νέων που παρήσεως
το πέραςμα της 'Ιφλουέντζας και τα θύματα της. 'Ενας
πανήγητος σωματικός παρίστανε το Θάνατο, με ύα-
σκα σκελετού, με άσπρα ρούχα και τό μοιραίο δρέπανο
έπ' όμων. Πίσω του έστανε, δεμένους με σχοινί από
τή μέση, τριάντα Ναυπλιείς, οι όποιοι περπατούσαν τε-
λιγμένο στο σάβανο τους και είχαν βάρη τα πρόσώπα
τους με όχρα ! Βογγούσαν όλοι κ' έλεγαν :

— 'Αχ ! Φλορέντζα ! Φλορέντζα ! Φλορέντζα !

Τό βράδι ή πόλις του Ναυπλίου διασκεδάσε ως έξής : 'Η άριστο-
κρατία — δηλ. οι εύποροι — παρεκίνησαν σε γυναιμ άδελφικά, μέσα
στο Μεγάλο Καφενείο Μανολαπούλου. 'Εφραγαν, ήσαν και έξεφώνη-
σαν λόγους. Την άλλη Κυριακή τους έμμηθη ο λαός. Στην πλατεία
τού Συντάγματος στρόβησαν πολυάριθμα τραπέζια και τό γλέντι πα-
ρεστάθη με βιολιά και τραγούδια ως τό πρωί. Και κανένας πειά δεν
θημότανε τό Σταυπούλου και τους ίφλουεντζασίμους...

ΣΤΙΧΟΙ ΚΕΛΑ'ΙΔΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΔΕΙΔΙΝΟΥ

Κάθε φορά που άργολυστώ τό δειλινό έδώ πέσω.
δέν εινε τό βασιλείμα που με γλυκομιά,
δέν εινε ή χώρα ή μαγκή γιομμένη στον άέρα
από τα νέφη, από τό φως κ' από τα ξοτιάζα.

Δέν εινε τ' άνθη που ξυπνούν και μετάψ του λένε
τους πόνοους τους άνάκουσους, τις άφραστες χαρές,
δέν εινε ή ώρα ή μουσική που ρυθμικά άργολαίνε
μπροστά μας χίλιοι θάνατοι, πίσω χίλιες ζωές.

Στην άκρη από τό τρίπαρτο, στου πέκου της γλυσοάδες
ειν' ένας φτερωτός λαός που με γλυκομιά...
Παρηγορησ' έσεις, πουλιά, κ' έσεις, κελαιδιστάδες,
τά κτρινοφυλλίσταμα και τα ψαρά μαλλιά.

K. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΙ ΟΜΙΞ

Κατά τον 17ο αιώνα ή 'Αγγλική λέξις Μίς, άπονεομένη
σε δεσποινίδες, είχε κακή σημασία.

Ο κ. Γ. Πώπ